

Datum van
inontvangstneming

:

01/08/2022

Zaak C-374/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

8 juni 2022

Verwijzende rechter:

Raad van State (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

18 mei 2022

Verzoekende partij:

XXX

Verwerende partij:

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIe KAMER

ARREST

nr. 253.779 van 18 mei 2022

[OMISSIS]

In de zaak:

XXX,

[OMISSIS]

tegen:

**Commissaris-generaal voor de
vluchtelingen en de staatlozen**

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Bij verzoekschrift, ingediend op 25 mei 2020, vordert XXX vernietiging van arrest nr. 235.262 van 17 april 2020 [OMISSIS] van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [hierna: „RvV”].

II. [OMISSIS]

[OMISSIS] [procedure]

III. Voor de behandeling van de zaak relevante feiten

Verzoeker verklaart de Guinese nationaliteit te hebben. Hij is op 7 november 2007 in België aangekomen.

Verzoeker heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend, dat is afgewezen.

Vervolgens heeft hij twee andere verzoeken om internationale bescherming ingediend, die de tegenpartij heeft geweigerd in aanmerking te nemen.

Op 29 januari 2019 heeft verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming ingediend. Ter ondersteuning van dit verzoek heeft hij met name aangevoerd dat hij de vader is van twee kinderen die in België zijn geboren en er evenals hun moeder als vluchteling zijn erkend.

Op 2 oktober 2019 heeft de tegenpartij dat vierde verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Op 15 oktober 2019 heeft verzoeker beroep ingesteld tegen die beslissing van 2 oktober 2019.

Bij het bestreden arrest van 17 april 2020 heeft de [RvV] dat beroep verworpen.

IV. Eerste middel

Verzoeker voert een eerste middel aan, dat is ontleend aan schending „van de artikelen 39/65 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen [hierna: „vreemdelingenwet”], van artikel 23 van richtlijn [2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011] inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming [PB 2011, L 337, blz. 9], en van artikel 288 [VWEU] [OMISSIS]”.

IV.1. [OMISSIS] [niet relevant voor de prejudiciële vragen]

IV.2. *Tweede onderdeel*

A. Stellingen van partijen

Verzoeker stelt dat „[...] artikel [23, lid 2] van richtlijn 2011/95 de lidstaten ertoe verplicht om hun nationale recht zo in te richten dat gezinsleden van de persoon [die internationale bescherming geniet] aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen”; dat „[...] artikel 23 van [richtlijn 2011/95] echter niet is omgezet [...] [in] Belgisch recht ten gunste van onder meer de ouders van een minderjarige die is erkend als vluchteling (zoals verzoeker)”; dat „[...] artikel 10 van de [vreemdelingenwet] voorziet [OMISSIS] in het recht op gezinshereniging ten gunste van bepaalde gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet, mits die gezinsleden voldoen aan de in de wet vastgestelde voorwaarden [...]”; dat „ten eerste het begrip ‚gezinslid’ in de zin van artikel 23 van richtlijn 2011/95 een ruimere kring van gezinsleden bestrijkt dan artikel 10 van de [vreemdelingenwet]”, dat „bijvoorbeeld artikel 10, § 1, 7°, van de [vreemdelingenwet] het recht op gezinshereniging van de vader van een als vluchteling erkende vreemdeling slechts erkent voor zover die vreemdeling een alleenstaande minderjarige vreemdeling is”; dat „wanneer het kind begeleiding heeft, zoals het geval is bij verzoekers dochter, er geen aanspraak kan worden gemaakt op gezinshereniging”; dat „ten tweede in de artikelen 10 en 12 bis van de [vreemdelingenwet] ontvankelijkheidsvoorwaarden en materiële voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging zijn vastgesteld, zodat een vluchteling niet automatisch recht heeft op een gezinsleven”; dat „uit het voorgaande volgt dat artikel 23 van richtlijn 2011/95 niet volledig is omgezet bij artikel 10 van de [vreemdelingenwet]”; dat die richtlijnbevestiging evenmin is omgezet bij artikel 9bis van de [vreemdelingenwet]”; dat „dit artikel betrekking heeft op een machtiging tot verblijf (en niet op een verblijfsvergunning), met eigen ontvankelijkheidsvoorwaarden en materiële voorwaarden, die het gezinslid niet de mogelijkheid geven om aanspraak te maken op de genoemde voordelen”; dat „[...] [OMISSIS] een onvolledige omzetting van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] volstaat om een recht op toekenning van een internationalebeschermingsstatus te doen ontstaan”; dat „[...] het nationale recht overeenkomstig de reeds aangehaalde rechtspraak moet worden uitgelegd in overeenstemming met artikel [23, lid 2] van [richtlijn 2011/95] teneinde de nuttige werking van deze bepaling te waarborgen”; dat „[...] het doel van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] de instandhouding van het gezin van de vluchteling is”; dat „dit doel reeds wordt genoemd in de [OMISSIS] overwegingen [16 en 18] van de richtlijn [...]”; dat „de Belgische wetgever geen sui-generisstatus heeft ingevoerd waarmee artikel 23 van richtlijn 2011/95 specifiek wordt omgezet, opdat de gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet, aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn genoemde voordelen”; dat „in deze context de nationale rechter dus de regeling van gemeen recht op het gebied van internationale bescherming, te weten artikel 48/3 van de wet, moet uitleggen in het licht van artikel 23 van richtlijn 2011/95 teneinde de

nuttige werking van deze bepaling te waarborgen”; dat „de toekenning van een internationale beschermingsstatus [aan de] gezinsleden van een persoon die dergelijke bescherming geniet, de enige manier is om [OMISSIS] het gezin in stand te houden en om die gezinsleden in staat te stellen aanspraak te maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen”; dat „[OMISSIS] die voordelen verbonden zijn aan de vluchtelingenstatus of de internationale beschermingsstatus en vermeld staan onder het opschrift „kenmerken van de internationale bescherming”; dat „artikel 24 van de richtlijn de lidstaat bijvoorbeeld verplicht om ‚[z]o spoedig mogelijk nadat internationale bescherming is verleend’, een verblijfstitel te verstrekken”; dat „artikel 25 bepaalt dat de lidstaat [...] personen met de vluchtelingenstatus reisdocumenten in de in de bijlage bij het Verdrag van Genève vermelde vorm voor reizen buiten hun grondgebied moet verstrekken, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten”; dat „op dit laatste voordeel overigens slechts aanspraak kan worden gemaakt door personen die internationale bescherming genieten”; dat „[...] [OMISSIS] het bestreden arrest [,waarin wordt verklaard dat] ‚de omstandigheid dat [richtlijn 2011/95] niet volledig zou zijn omgezet, gesteld al dat deze vaststaat, niet volstaat om een recht op toekenning van een internationale beschermingsstatus te doen ontstaan [voor de] gezinsleden van een persoon die dergelijke bescherming geniet’, [...] afbreuk doet aan de nuttige werking van artikel 23 van richtlijn 2011/95 en van artikel 288 [VWEU]”, [OMISSIS]”; dat „nu artikel 23 van de richtlijn niet volledig is omgezet, artikel 288 [VWEU] vereist dat artikel 48/3 van de [vreemdelingenwet] wordt uitgelegd in overeenstemming met die richtlijn bepaling”; dat „aangezien het nationale recht niet zo is ingericht dat gezinsleden van een vluchteling aanspraak kunnen maken op de in artikel 23 genoemde voordelen, de rechterlijke instanties alle maatregelen moeten nemen die nodig zijn om het door de richtlijn voorgeschreven resultaat te bereiken”; dat „de enige manier om dat resultaat te bereiken, dat wil zeggen om het gezin van een als vluchteling erkend kind in stand te houden door de vader van het kind in staat te stellen aanspraak te maken op bepaalde voordelen, zoals de verstrekking van een reisdocument, is om aan die vader afgeleide internationale bescherming toe te kennen”, [OMISSIS]. [herhalingen of irrelevante overwegingen]

De tegenpartij antwoordt dat „[OMISSIS] [verzoeker] verzuimt uiteen te zetten waarom de [RvV] niet – in navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie – rechtmatig heeft kunnen vaststellen dat artikel 23 van [richtlijn 2011/95] niet ziet op de toekenning van een internationale beschermingsstatus, maar uitsluitend op de toegang tot de in de artikelen 24 tot en met 35 van deze richtlijn genoemde voordelen”; dat „verzoeker weliswaar aanvoert dat een onvolledige omzetting van artikel 23 volstaat om een recht op toekenning van een internationale beschermingsstatus te doen ontstaan, maar geen enkel relevant argument aanvoert om aan te tonen dat die bepaling aan gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet, een dergelijke status beoogt toe te kennen, en niet slechts de in de artikelen 24 tot en met 35 van [richtlijn 2011/95] genoemde voordelen”; dat „artikel 3 van deze richtlijn een lidstaat toestaat om [door middel van] een ‚gunstiger norm’ het recht op internationale bescherming

uit te breiden tot een gezinslid”; dat „deze mogelijkheid niet volstaat om een recht te doen ontstaan waarop personen zich zouden kunnen beroepen wanneer de staat geen gebruik heeft gemaakt van deze [mogelijkheid]”; dat „België geen gunstiger normen heeft vastgesteld [OMISSIS]”; dat „wanneer verzoeker van mening is dat artikel 23 van [richtlijn 2011/95] niet naar behoren is omgezet in Belgisch recht, het geen zin heeft dat hij zijn argumenten dienaangaande aanvoert voor de RvV, die hoe dan ook niet bevoegd is om te beoordelen of de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn genoemde voordelen al dan niet moeten worden toegekend, ongeacht of dat artikel 23 wel of niet correct is omgezet”; dat „de argumenten die zijn ontleend aan de voorrang van het Unierecht en aan de uitleggingsbeginselen, niet ertoe kunnen leiden dat de RvV zich bevoegdheden toe-eigent die hij niet heeft”; dat „de [RvV] rechtmatig heeft kunnen beslissen dat de inaanmerkingneming van het belang van het kind en van de eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker hoe dan ook geen grond kon zijn om aan een gezinslid van een persoon die internationale bescherming geniet, een recht op het verlenen van diezelfde internationalebeschermingsstatus toe te kennen [...]”.

Verzoeker stelt in replik dat „verweerder een uitlegging van artikel 23 van de richtlijn voorstaat die deze bepaling elke nuttige werking en elke doeltreffendheid ontnemt”; dat „het niet gaat om de rechtstreekse werking van artikel 23 van de richtlijn (en dus om de mogelijkheid om zich rechtstreeks te beroepen op de Europese bepalingen die niet zijn omgezet in Belgisch recht), maar om de uitlegging van het nationale recht in overeenstemming met dat artikel, teneinde de nuttige werking ervan te waarborgen”; dat „de verwijzing van verzoeker naar een veelheid van institutionele en gerechtelijke gesprekspartners teneinde de in de artikelen 24 tot en met 35 van [richtlijn 2011/95] genoemde rechten – die door de Europese wetgever zijn gekwalificeerd als ‚kenmerken van de internationale bescherming’ – individueel te doen gelden, artikel 23 van richtlijn 2011/95 zijn nuttige werking ontnemt en zeker niet strookt met de doelstellingen van de richtlijn (waaronder de instandhouding van het gezin van de vluchteling en de inaanmerkingneming van het belang van het kind)”; dat „de onvolledige omzetting van dat artikel 23 tot gevolg heeft dat een minderjarige vluchteling in een precaire situatie komt te verkeren doordat zijn ouder niet in aanmerking komt voor een status die hem de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn genoemde voordelen waarborgt (waaronder het recht op een verblijfstitel, maar ook de toegang tot werk, tot onderwijs, tot gezondheidszorg, tot huisvesting...)”; dat „met betrekking tot de bevoegdheid van de [RvV] in artikel 39/2 van de [vreemdelingenwet] is bepaald dat de Raad de bestreden beslissing kan hervormen”; dat hij „dus zonder meer bevoegd is om verzoeker de verlangde vluchtelingenstatus te verlenen”; dat hij „bovendien volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie het nationale recht ‚zo veel mogelijk [moet] uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn, teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 288, derde alinea, VWEU te voldoen””; dat het Hof [OMISSIS] [heeft gepreciseerd] dat het vereiste van conforme uitlegging van het nationale recht inherent is aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het Unierecht te verzekeren”; dat „de

verlening van een afgeleide vluchtelingenstatus bovendien volledig strookt met het Unierecht (arrest [van 4 oktober 2018, ██████████ C-652/16, EU:C:2018:801]); dat „verzoeker betreurt dat (verweerder en [de RvV]) het belang van het kind en de doeltreffendheid van de vluchtelingenstatus van de minderjarige wederom nauwelijks hebben onderzocht en zich niet primair hebben laten leiden door dat belang”; dat „verzoeker [...] de relevantie van de voorgestelde prejudiciële vragen benadrukt”; dat die vragen „namelijk verschillen van die welke hebben geleid tot het arrest ██████████ [herhalingen of irrelevante overwegingen]

Partijen zijn ter terechtzitting ondervraagd over de toepasselijkheid van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] op verzoekers situatie, nu uit artikel 2, [onder j)], van deze richtlijn volgt dat deze richtlijn slechts op de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet [OMISSIS] van toepassing is [OMISSIS]/[OMISSIS], „voor zover het gezin reeds bestond in het land van herkomst”, en uit de toelichting van verzoeker blijkt dat zijn gezin niet is gesticht in het land van herkomst, maar in België, waar zijn kinderen zijn geboren.

Verzoeker heeft in wezen betoogd dat zijn gezin niet is gesticht in het land van herkomst; dat hij niet binnen de materiële werkingssfeer stricto sensu van [richtlijn 2011/95] valt; dat hij zich niettemin heeft beroepen op het feit dat zijn kinderen afhankelijk van hem zijn; dat het in het belang van zijn kinderen is dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming, en dat het begrip „gezinsleden” in de zin van [richtlijn 2011/95] overeenkomstig de overwegingen 18, 19 en 38 van deze richtlijn moet worden verruimd teneinde rekening te houden met het belang van de kinderen en hun afhankelijkheid. [OMISSIS].

De tegenpartij heeft in wezen aangevoerd dat uit artikel 2, [onder] j), juncto artikel 23 van [richtlijn 2011/95] volgt dat laatstgenoemde bepaling niet van toepassing is op de leden van een gezin dat [niet is] gesticht in het land van herkomst; dat lezing van de overwegingen 18, 19 en 38 niet tot een andere conclusie [kan] leiden; dat zelfs wanneer het begrip „gezinslid” wordt verruimd, dit begrip impliceert dat het gezin [is gesticht] in het land van herkomst; dat dit in casu niet het geval is, en dat de in de overwegingen 18, 19 en 38 geformuleerde verplichting om rekening te houden met het belang van het kind, bedoeld is als richtsnoer voor de lidstaten bij de uitlegging van de richtlijn, maar niet kan worden opgevat op een wijze die indruist tegen de duidelijke bewoordingen van artikel 2, [onder] j), noch de toepassing van artikel 23 kan rechtvaardigen.

B. Beoordeling

[OMISSIS] [niet relevant]

Artikel 23 van [richtlijn 2011/95] bepaalt:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden.

2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. [...]

[OMISSIS]” [niet relevant].

De gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet, worden gedefinieerd in artikel 2, [onder] j), van genoemde richtlijn, waarin staat te lezen:

„„gezinsleden’: voor zover het gezin reeds bestond in het land van herkomst, de volgende leden van het gezin van de persoon die internationale bescherming geniet, die in verband met het verzoek om internationale bescherming in dezelfde lidstaat aanwezig zijn:

- [OMISSIS] [niet relevant]
- de vader, moeder of een andere volwassene die volgens het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat verantwoordelijk is voor de persoon die internationale bescherming geniet, indien deze persoon minderjarig en ongehuwd is;”

Een van de in de artikelen 24 tot en met 35 bedoelde voordelen die volgens artikel 23, [lid 2], moeten worden toegekend, is een verblijfstitel in de zin van artikel 24 van [richtlijn 2011/95]. De tegenpartij betwist niet dat de Belgische wet niet voorziet in de verstrekking van een verblijfstitel aan verzoeker in diens situatie, uit hoofde van omzetting van [richtlijn 2011/95]. Verzoeker is de vader van twee minderjarige kinderen die in België zijn geboren en er als vluchteling zijn erkend. Het gezin [is dus] gesticht in België en bestond niet reeds in het land van herkomst.

Artikel 10, § 1, eerste alinea, 7°, van de [vreemdelingenwet] voorziet in een recht van verblijf voor „de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen”. Deze bepaling is niet van toepassing op verzoeker, aangezien diens minderjarige kinderen België niet zijn binnengekomen zonder begeleiding van een voor hen verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling.

De Raad van State vraagt zich af of artikel 23 van [richtlijn 2011/95] van toepassing is op verzoekers situatie, aangezien uit artikel 2, [onder] j), van deze richtlijn volgt dat de gezinsleden van de persoon die internationale bescherming

geniet [...], binnen de werkingssfeer van de richtlijn vallen „voor zover het gezin reeds bestond in het land van herkomst”. [OMISSIS] [herhalingen]

Het Hof van Justitie van de Europese Unie moet dus worden verzocht om een prejudiciële beslissing over de toepasselijkheid van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] op verzoekers situatie. De [eerste twee] vragen [die in het dictum zijn geformuleerd] moeten aan het Hof worden voorgelegd

– [OMISSIS] [tekst van de eerste twee vragen].

Voor het geval dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op deze vragen zou antwoorden dat artikel 23 van [richtlijn 2011/95] van toepassing is op verzoekers situatie, stelt verzoeker in wezen dat deze bepaling, nu zij niet naar behoren is omgezet in Belgisch recht, rechtstreekse werking heeft, zodat België verplicht is om hem internationale bescherming te verlenen. Verzoeker betoogt tegelijkertijd dat het nationale recht moet worden toegepast in overeenstemming met het recht van de Europese Unie en dat, om het niet-omgezette artikel 23 van [richtlijn 2011/95] nuttige werking te verlenen, artikel 48/3 van de [vreemdelingenwet], dat betrekking heeft op het verlenen van de vluchtelingenstatus, aldus moet worden uitgelegd dat hij op grond van deze bepaling in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad van State stelt zich – in afwachting van de beantwoording door het Hof van Justitie van de Europese Unie van de bij het onderhavige arrest gestelde prejudiciële vragen – op het standpunt dat artikel 23 van [richtlijn 2011/95] geen verplichting lijkt te behelzen om internationale bescherming te verlenen aan de binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallende gezinsleden van de persoon die dergelijke bescherming geniet. Die bepaling lijkt de lidstaten enkel te verplichten om de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen toe te kennen aan de gezinsleden die zelf niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale bescherming. Voorts biedt artikel 48/3 van de [vreemdelingenwet] niet de mogelijkheid om internationale bescherming te verlenen aan personen als verzoeker, die zelf niet voldoen aan de voorwaarden om die bescherming te verkrijgen. De door verzoeker verdedigde uitlegging van artikel 48/3 van de [vreemdelingenwet], namelijk dat hem op grond van deze bepaling internationale bescherming kan worden verleend, is dus een uitlegging contra legem.

Het komt de Raad van State – in afwachting van de beantwoording door het Hof van Justitie van de Europese Unie van de bij het onderhavige arrest gestelde prejudiciële vragen – voor dat indien artikel 23 van [richtlijn 2011/95] van toepassing was op verzoeker en bij gebreke van omzetting rechtstreekse werking had, verzoeker aanspraak zou kunnen maken op hetgeen waarin deze bepaling lijkt te voorzien, namelijk toekenning van de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, en dan met name op de in artikel 24 bedoelde verblijfstitel, die hem in staat zou stellen rechtmatig met zijn gezin in België te verblijven. De rechtstreekse werking van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] lijkt daarentegen niet

te impliceren dat aan verzoeker iets moet worden toegekend waarin deze bepaling niet lijkt te voorzien, te weten internationale bescherming, terwijl verzoeker zelf niet voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming.

Aangezien de Raad van State uitspraak doet in laatste aanleg, is hij verplicht om overeenkomstig de wens van verzoeker aan het Hof van Justitie van de Europese Unie vragen voor te leggen over de eventuele rechtstreekse werking van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] en de daaruit voortvloeiende gevolgen.

Derhalve moeten de [derde en de vierde] vraag [die in het dictum zijn geformuleerd] aan het Hof worden voorgelegd

- [OMISSIS] [tekst van de derde en de vierde vraag]

Deze vraag [vormt de vijfde in het dictum geformuleerde vraag]

- [OMISSIS] [tekst van de vijfde vraag]

V. *Tweede middel*

A. Stellingen van partijen

Verzoeker voert nog een tweede [middel] aan, dat is ontleend aan schending „van de artikelen 39/65, 48/3 en 57/1, § 4, van de [vreemdelingenwet] [OMISSIS]; van de artikelen 20 en 23 van richtlijn 2011/95 [OMISSIS]; van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens [hierna: „EVRM”]; van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [hierna: „Handvest”], en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind [OMISSIS]”.

Verzoeker stelt dat „het begrip ‚belang van het kind’, dat is geïntroduceerd in artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, tevens is opgenomen [OMISSIS] in artikel [20, lid 5], van richtlijn 2011/95 en in artikel 24 van het [Handvest]”; dat „er ook sprake is van een gezinsleven van verzoeker met zijn in België als vluchteling erkende dochter, dat wordt beschermd door artikel 8 [EVRM] en [artikel] 7 van het Handvest”; dat „de [RvV] bij de beantwoording van dat argument louter heeft geoordeeld dat hij niet inziet hoe ‚de inaanmerkingneming van het belang van het kind zou volstaan om aan de bloedverwant in opgaande lijn van een persoon die internationale bescherming geniet, dezelfde internationalebeschermingsstatus te verlenen””; dat de tegenpartij noch de [RvV] zich primair laat leiden door het belang van verzoekers dochter”; [dat een] „loutere mogelijkheid die door een handeling van afgeleid Unierecht aan een lidstaat wordt geboden, voor deze lidstaat kan veranderen in een daadwerkelijke verplichting teneinde de eerbiediging van in het [Handvest] verankerde grondrechten te waarborgen [OMISSIS]”; [OMISSIS] dat „[...] ook wanneer artikel 23 van richtlijn 2011/95 geen formele verplichting behelst om aan de ouder van een erkende vluchteling dezelfde internationalebeschermingsstatus te

verlenen, deze verplichting voortvloeit uit de artikelen 20 en 23 van richtlijn 2001/95, gelezen in het licht van de artikelen 7, 18 en 24 van het Handvest, [van artikel] 8 EVRM en [van artikel 3] van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind”; dat „bij de huidige stand van het Belgische recht, dat verzoeker niet in aanmerking laat komen voor gezinshereniging in relatie tot zijn dochter, de [RvV] [OMISSIS] een evenwichtige en redelijke beoordeling [zou moeten] maken van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, daarbij rekening houdend met alle in het geding zijnde belangen en in het bijzonder het belang van het betrokken kind”; dat „[OMISSIS] de inaanmerkingneming van het belang van het kind kan volstaan om aan het gezinslid van een minderjarige die internationale bescherming geniet, dezelfde internationalebeschermingsstatus te verlenen”; dat „het belang van het kind immers een uitleggingsregel is waardoor de [RvV] zich bij de toepassing van artikel 23 van de richtlijn moet laten leiden”, [OMISSIS] [herhalingen of irrelevante overwegingen]

– [OMISSIS] [tekst van de zesde vraag].

De tegenpartij antwoordt dat [OMISSIS] [herhalingen] [„] uit artikel 23 uitsluitend de verplichting voortvloeit om aan gezinsleden van een persoon die internationale bescherming geniet, de in de artikelen 24 tot en met 35 van [richtlijn 2011/95] genoemde voordelen toe te kennen, en niet om die personen een internationalebeschermingsstatus te verlenen; dat „[...] niet kan worden geëist dat de [RvV] de internationalebeschermingsstatus verleent op grond van artikel 23 van de richtlijn, terwijl deze bepaling daarin niet voorziet”; dat „[...] de [RvV] rechtmatig heeft kunnen oordelen dat de omstandigheid dat artikel 23 van [richtlijn 2011/95] niet volledig zou zijn omgezet, gesteld al dat deze vaststaat, niet volstaat om een recht op toekenning van een internationalebeschermingsstatus te doen ontstaan voor de gezinsleden van een persoon die dergelijke bescherming geniet”; dat „[...] het Hof van Justitie zich reeds heeft uitgesproken over de draagwijdte van artikel 23 van [richtlijn 2011/95] en dat de omstandigheid dat deze bepaling niet volledig zou zijn omgezet in Belgisch recht, in geen geval ertoe kan leiden dat aan verzoeker een internationalebeschermingsstatus wordt verleend” [OMISSIS]. [herhalingen of irrelevante overwegingen]

Verzoeker stelt in repliek [OMISSIS] dat „[OMISSIS] het belang van het kind een van de hoofdoverwegingen moet zijn, zowel voor de Verenigde Naties als voor de Europese Unie en de Belgische wetgever; dit impliceert dat de lidstaten, wanneer zij uitvoering geven aan het Unierecht, een evenwichtige en redelijke beoordeling moeten maken van alle omstandigheden en in geding zijnde belangen [zie met name arrest van 26 maart 2019, SM (onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, waarin het Hof van Justitie onder verwijzing naar het belang van het kind het begrip ‚ander familielid’ ruim heeft uitgelegd – maar ook het zeer recente arrest van 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind), C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577]; een loutere mogelijkheid die door een handeling van afgeleid Unierecht aan een lidstaat wordt geboden, kan voor deze lidstaat veranderen in een daadwerkelijke verplichting

teneinde de eerbiediging van in het [Handvest] verankerde grondrechten te waarborgen” [OMISSIS]. [herhalingen]

B. Beoordeling

[OMISSIS] [niet relevant]

Verzoeker stelt met dit tweede middel in wezen dat de inaanmerkingneming van het in artikel 20 van [richtlijn 2011/95] bedoelde belang van het kind en van de eerbiediging van het gezinsleven impliceert dat op grond van artikel 23 van deze richtlijn internationale bescherming moet worden verleend aan de vader van kinderen die in België zijn geboren en er als vluchteling zijn erkend, ook al voldoet die vader zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming.

De Raad van State is – in afwachting van de beantwoording door het Hof van Justitie van de Europese Unie van de bij het onderhavige arrest gestelde prejudiciële vragen – van mening dat [dit niet het geval lijkt te zijn] [OMISSIS]. [herhalingen]

Ervan uitgaande dat [richtlijn 2011/95] van toepassing is op de vader van in België geboren kinderen die er als vluchteling zijn erkend, lijkt de inaanmerkingneming van het in artikel 20 van deze richtlijn bedoelde belang van het kind en van de eerbiediging van het gezinsleven te kunnen worden gewaarborgd door de verstrekking van een verblijfstitel die die vader in staat stelt om rechtmatig met zijn gezin in België te verblijven, zonder dat het noodzakelijk is om hem internationale bescherming te verlenen terwijl hij zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming voldoet. Voor het geval dat het Hof van Justitie van de Europese Unie zou antwoorden dat artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU van toepassing is op verzoeker en dat deze bepaling bij gebreke van omzetting rechtstreekse werking heeft, zou verzoeker tegenover de Belgische Staat aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, waaronder een verblijfstitel die hem in staat stelt om rechtmatig met zijn gezin in België te verblijven.

Aangezien de Raad van State uitspraak doet in laatste aanleg, is hij verplicht om overeenkomstig verzoekers wens aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de vraag voor te leggen of de in aanmerkingneming van het in artikel 20 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde belang van het kind en van de eerbiediging van het gezinsleven impliceert dat op grond van artikel 23 van deze richtlijn internationale bescherming moet worden verleend aan de vader van kinderen die in België zijn geboren en er als vluchteling zijn erkend, ook al voldoet die vader zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming.

Derhalve moet de door verzoeker voorgestelde vraag worden gesteld. Deze vraag [vormt de zesde in het dictum geformuleerde vraag].

- [OMISSIS] [tekst van de zesde vraag]

OM DEZE REDENEN,

BESLIST DE RAAD VAN STATE:

[OMISSIS]

Krachtens artikel 267, [derde alinea], [VWEU] wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- „Moeten de artikelen 2, onder j), en 23 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, aldus worden uitgelegd dat zij van toepassing zijn op de vader van twee kinderen die in België zijn geboren en er als vluchteling zijn erkend, terwijl in genoemd artikel 2, onder j), wordt gepreciseerd dat de in richtlijn 2011/95/EU bedoelde gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet, leden zijn van het gezin ,voor zover het gezin reeds bestond in het land van herkomst’?
- Impliceert de door verzoeker ter terechtzitting aangevoerde omstandigheid dat zijn kinderen van hem afhankelijk zijn en dat het in hun belang is dat hem internationale bescherming wordt verleend, gelet op de overwegingen 18, 19 en 38 van richtlijn 2011/95/EU, dat het begrip ,gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet’, in de zin van deze richtlijn, moet worden uitgebreid tot de leden van een gezin dat niet reeds bestond in het land van herkomst?
- Indien de eerste twee vragen bevestigend worden beantwoord, kan artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU, dat niet op zodanige wijze is omgezet in Belgisch recht dat de vader van kinderen die in België zijn geboren en er als vluchteling zijn erkend, in aanmerking komt voor een verblijfstitel of voor internationale bescherming, dan rechtstreekse werking hebben?
- Zo ja, kan de vader van kinderen die in België zijn geboren en er als vluchteling zijn erkend, dan – bij gebreke van omzetting – op grond van artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU aanspraak maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 van deze richtlijn genoemde voordelen, waaronder een verblijfstitel die hem in staat stelt rechtmatig met zijn gezin in België te verblijven, dan wel op internationale bescherming, ook al voldoet hij zelf niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming?

- Brengt de nuttige werking van artikel 23 van erkenningsrichtlijn [2011/95/EU], gelezen in het licht van de artikelen 7, 18 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de overwegingen 18, 19 en 38 van die richtlijn, voor de lidstaat die zijn nationale recht niet zo heeft ingericht dat gezinsleden [in de zin van artikel 2, onder j), van die richtlijn of ten opzichte van wie er sprake is van een individuele afhankelijkheidssituatie] van de persoon die internationale bescherming geniet, wanneer zij zelf niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, de verplichting mee om aan die gezinsleden een recht op toekenning van de afgeleide vluchtelingenstatus toe te kennen, opdat zij aanspraak kunnen maken op de genoemde voordelen met het oog op de instandhouding van het gezin?

- Brengt artikel 23 van erkenningsrichtlijn [2011/95/EU], gelezen in het licht van de artikelen 7, 18 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de overwegingen 18, 19 en 38 van die richtlijn, voor de lidstaat die zijn nationale recht niet zo heeft ingericht dat de ouders van een erkende vluchteling aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 van die richtlijn genoemde voordelen, de verplichting mee om [die ouders] in aanmerking te [laten] komen voor afgeleide internationale bescherming, teneinde primair rekening te houden met het belang van het kind en de doeltreffendheid van de vluchtelingenstatus van het kind te waarborgen?”

[OMISSIS]

[procedurele bepalingen en samenstelling van de rechterlijke formatie]